ГАЗЕТА АСОЦІАЦІЇ ФЕРМЕРІВ ТА ПРИВАТНИХ ЗЕМЛЕВЛАСНИКІВ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

9 жовтня 2019 року ● № 36 (123)

14 жовтня: три свята

Чотирнадцятого жовтня українці святкують відразу три свята. Перше – Свято Покрови Божої Матері, друге – День українського козацтва, третє свято, дуже молоде – День захисника України.

Усі ці свята дуже взаємопов'язані й виникали послідовно.

14 жовтня православні християни відзначають день Покрови Пресвятої Богородиці. У народі кажуть: «Покрова накриває траву листям, землю снігом, воду – льодом, а дівчат – шлюбним вінцем». Це свято вважається одним із найбільш шанованих свят в Україні.

Зі святом Покрови співпадає святкування Дня українського козацтва. З давніх-давен Божа Матір вважалася покровителькою усього українського козацтва. Цікаво, що козаки настільки глибоко й щиро шанували образ Покрови Божої Матері, вірили у її силу й урочисто святкували цей день, що у народі закріпилася й друга назва свята – Козацька Покрова.

Отже, знаємо, що перший потужний спалах відродження власної державності припав на Козацьку добу. Друга спроба вибороти незалежність українського народу й держави здійснювалася у тяжкі 1917-1920 роки.

Третя – уже в наш час – під час розпаду радянської імперії, коли прокинувся волелюбний інтерес до власної історії й генетичної пам'яті. Четверта хвиля цього інтересу, – напевно, сьогоднішня. Адже, з 2015 року 14 жовтня є державним святом і неробочим днем – Днем захисника України.

Передплата-2020

Редакційна ціна газети «Фермер Придніпров'я» залишається постійною, незмінною з часу заснування – 20 грн на місяць.
На сьогодні вартість передплати (плюс вартість послуг УКРПОШТИ) на 2020 рік:

місяць – (20+7.53) = 27.53 грн.
3 місяці – (60+20.59) = 80.59 грн.
6 місяців – (120+35.94) = 155.94 грн.
12 місяців – (240+68.06) = 308,06 грн.
Передплатний індекс у Каталозі обласних видань 60092.

З баранячою впертістю...

Категорично проти того, щоб українці віддавали свою рідну землю невідь-кому. Ізраїль, де 91 відсоток земель у державній власності, з упертістю барана робить з пустелі рай. Ми з тією ж баранячою впертістю із раю робимо пустелю. Нам, громадянам України, її Конституцією зобов'язаних захищати державу, необхідно докласти всіх зусиль, щоб не дати з найродючішої у світі української землі зробити розмінну монету. Кожна ініціатива уряду, кожен законопроект і реформа мають відповідати на питання: чи є це Справедливим? Це відповідає інтересам широкого загалу чи лише окремої категорії людей?

А чи справедливо вводити ринок земель, якщо половина громадян ще не використала своє право на два гектари безкоштовної землі? Чому їхні діти змушені будуть купувати землю у дітей тих, хто отримав її безоплатно? Де справедливість стосовно майбутніх поколінь українців, які будуть жити НЕ НА СВОЇЙ землі? Справедливість та національний інтерес при розгляді будь-яких «реформ» повинні стати обов'язковими!

Максим ГОЛОСНИЙ, єлизаветівський сільський голова, Петриківський район.

«Продаж землі гірше війни і стихійного лиха»

Остап ВЕРНИГОРА

КОЛИ СЛУГИ НАРОДУ виходять за межі дозволеного, їм про це нагадують. І прохають не збиватися на манівці від основного напряму, в чому затято клялися – захисті інтересів народу. Тисячі фермерів та противників відкритого розпродажу чорноземів зі всієї України протестували третього жовтня у Києві під стінами Верховної Ради. Окрім Асоціації фермерів та приватних землевласників України, Всеукраїнської Аграрної Ради, Аграрного союзу України до участі в протестах долучилися і політичні партії та громадські організації. Приводом для акції став запланований розгляд у сесійній залі парламенту законопроекту «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо обігу земель сільськогосподарського призначення». Тож хліборобам довелося витрачати золотий час - замість косовиці кукурудзи й завершення сівби озимих - на приведення до тями поводирів своїх молодих слуг, котрим забандюрилося всього й одразу в земельному питанні.

Ще задовго до початку мітингу площа перед Верховною Радою заповнилася протестуючими з прапорами і плакатами, на яких вимоги не ухвалювати безвідповідальний закон про обіг земель. Скрізь головною темою розмов є страшна згуба для села і держави запланованого владою швидкого продажу землі.

- Для такого кроку необхідна згода переважної більшості селян, власників паїв, а її катма. Немає довіри ні до цього складу Верховної Ради, ні до президента України, ані до уряду, - переконаний Віктор Ачимов з Топчиного Магдалинівського району. – Ще й частина території держави окупована агресором. Потрібен якнайширший діалог з селянами – що саме дасть ринок землі селам? Чи добре майбутнє очікує прийдешні покоління без ріллі?

- Як можна землю продавати, немов якийсь товар? Статті 13 і 14 Конституції України визначають, що земля є основним національним багатством України, котре належить всьому українському народу, - пристрасно доказує відомий хлібороб з Пушкарівки Верхньодніпровського району Анатолій Кукса. – Потрібна особлива законодавча база щодо обігу землі, яку підтримали б місцеві ради. Коли ж людина надумає продати пай, то дозвіл купувати треба надати місцевій об'єднаній територіальній громаді. І цю угоду має реєструвати нотаріус ОТГ, щоб всі кошти залишалися в селі. Треба добре думати - як відвадити від нашої землі іноземців? Як запобігти тому, щоб в селян не забрали останнє – орні землі? Бо прийдуть холдинги, і створять такі «ринкові» умови, що люди «добровільно» позбудуться матері-годувальниці.

Читайте - стор. 3

У фокусі дня

Сучасні сюжети

«ОСОБЛИВИЙ СТАТУС» ПАНСЬКОГО «КОРОЛІВСТВА»

Микола НЕЧИПОРЕНКО

А насправді глум над волевиявленням мешканців окремо взятого міста Новомосковська і Конституцією України загалом

ВОСТАННІЙ день вересня ц. р. – відразу звертаємо увагу, що цього року, тут помилки немає - у місті Новомосковську на Дніпропетровщині сталася надзвичайна подія: обраний у жовтні ще 2015 року міським головою Віктор Літвіщенко нарешті отримав змогу сісти у своє законне крісло мера. Отож фактично через чотири роки після того, як городяни йому виявили довіру з-поміж загалом восьми претендентів. Задля цього зібрали тепер позачергову сесію міської ради, на яку прибуло 32 депутата з 36 діючих. До речі, вперше за чотири роки зібралися вони в приміщенні самої й міської ради. Оскільки досі, починаючи з першої установчої у листопаді 2015, сесії відбувалися за високим та неприступним парканом місцевого хлібозаводу. Ще й під пильним захистом нарядів поліції. Приховано від мешканців міста, без права їх доступу і доступу активістів тутешніх громадських організацій. Себто вперше за час нинішнього скликання на сесію змогли потрапити і небайдужі городяни та навіть керівники багатьох міських установ, служб та організацій і управлінь. Раніше не всі і серед них користувалися правом та честю відвідувати сесії. Одне слово, за щільно зачиненими дверима чотири роки поспіль приймали свої рішення народні обранці Новомосковська.

І ось справді нарешті-то на трибуну піднялася секретар міської виборчої комісії Лариса Кравченко. Лише тепер вона повідомила результати голосування городян під час виборів, які відбулися в останню неділю жовтня далекого уже 2015 року. І зачитала постанову, підписану головою міської комісії Павлом Черненком ще 18 листопада того ж таки 2015-го. У ній йшлося про те, що міським головою тут обрано Віктора Літвіщенка. Він значно обігнав, залишив позаду себе усіх трьох основних своїх суперників, які балотувалися від Партії регіонів, партії «Опозиційний блок» і «Блоку Петра Порошенка». Одначе тільки тепер Літвіщенко, як ви зрозуміли, зміг скласти присягу вірою і правдою служити містянам.

- Як уже майже чверть століття я визнавав, так визнаю і сьогодні єдину партію, - сказав Віктор Іванович, - котра для мене над усе і поза конкуренцією. Назва цієї партії – виборці нашого міста. Заради них зараз готовий виправляти усі потворні і протиправні діяння, котрі чотири роки безкарно творили тут без мене, та надолужувати те, чого без мене не робили і не зробили.

Відразу після сесії Літвіщенко призначив нараду очільників комунальних служб та підприємств, аби домовлятися, як в авральних, на превеликий жаль, умовах готувати місто до зимового опалювального сезону…

Погодьтеся, що цей випадок з одного боку ніби незбагненний, а з другого - «унікальний» навіть для нинішньої - чи недавньої? – неузгодженої з будь-якою законністю української реальності, і тому уже вартий того, аби розповісти про нього в газеті. Хоч навряд чи ми б готували матеріал про суто міські перипетії до друку у нашій сільській газеті, якби не одне прикре «але». Усі непереливки, котрі випали на долю Віктора Літвіщенка, сталися з вини і через самоправство та нечуване безчинство недавнього народного депутата Вадима Нестеренка, який обирався по Новомосковському округу і відомий тут як земельний магнат «мінімум місцевого значення». Він контролює, як зараз кажуть, дві третини земель району і частково землі ще й відразу у трьох сусідніх районах – Магдалинівському, Юр'ївському та Дніпровському. Ще плюс кілька підприємств на зразок того ж хлібозаводу, Орільського елеватора та колись обласного «Дніпромлина». Погодьтеся, що це не мало. Сила! Але замахнувся - скажемо, забігаючи наперед - був ще на більші масштаби, а на заваді його намірам, як на його переконання, якраз і став знову обраний у Новомосковську міським головою Віктор Літвіщенко.

Продовження - стор. 5

ГАЗЕТА АСОЦІАЦІЇ ФЕРМЕРІВ ТА ПРИВАТНИХ ЗЕМЛЕВЛАСНИКІВ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ
ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

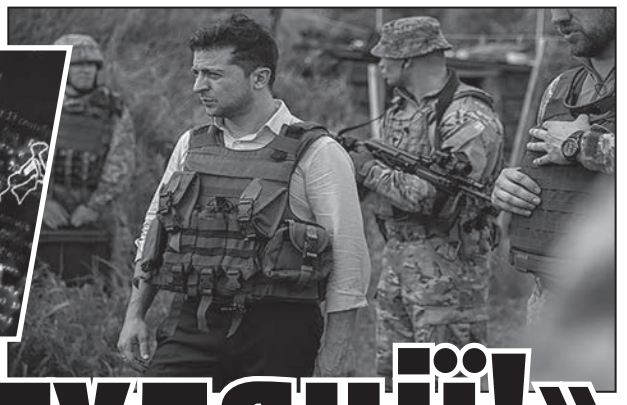

Формула Штайнмаєра «Ні капітуляції!»

Петро ЛУК'ЯНЕНКО

НА ПЕРЕГОВОРАХ у Мінську сторони досягли згоди щодо початку нового, котрого вже за ліком, етапу розведення військ у зоні проведення Операції Об'єднаних сил на Донбасі. Про це 1 жовтня заявив на брифінгу президент України Володимир Зеленський: «було досягнуто домовленості про початок розведення військ – усіх вітаю з початком, дуже віримо в це – у Петрівському і Золотому». Глава держави одразу ж пообіцяв, що на безпеку жителів цих територій маневри силовиків не вплинуть.

Молода Зе – команда до виборів обіцяла радитися з народом, але що бачимо тепер? Тишком – нишком Тристороння контактна переговорна група підписала (від імені України її очолює екс–президент Л. Кучма) погодження на так звану «формулу Штайнмайєра». Де віз ставиться перед конем, з чим більшість українців не згодні. Тобто першим пунктом іде не виведення російських військ з України, а… розведення сил. Для чого таке тупцяння на місці, дуже дорогий вихід наших воїнів у голий степ напередодні зими? Тому у Києві, обласних центрах та за кордоном нині проходять багатотисячні протести під гаслом «Ні капітуляції!» Активістам не зрозуміло, чому спочатку дається добро на проведення виборів на буде) виведення російських військ звідти і закриття кордону. Про які вибори може йти мова, коли на окупованих територіях ще панує «свойо мнєніє»?!

Зрозуміло, що воно аж ніяк не «свойо», а нав'язане російською пропагандою і засіло в головах більшості мешканців нині окупованого Донбасу. Фахівці стверджують, що навіть після деокупації цієї території потрібен чималий час, щоб місцеві мешканці могли сформувати дійсно власну думку і зробити виважений вибір. На початку XXI століття на зміну класичним видам збройних конфліктів приходять нові форми протистояння держав, значною складовою яких є інформаційна. Не рахуватися з цим неможливо. Тому дивує, що нинішня наша влада погоджується на занесення до тіла української держави троянського коня, інфікованого ворожим сепаратистським інформаційним вірусом. Та ще й навіює українському народу, який шостий рік зносить злигодні війни, мовляв, усе буде добре, то ви не так зрозуміли наші дії.

Обіцяли радитися, то радьтеся!

Нашим керманичам нібито не відомо, що в Росії є певна система використання інформаційної зброї. Вона базується на так званій Доктрині Герасимова, (яка є військовою доктриною, що включає в себе методи саме інформаційної війни поряд з військовими методами), на теорії хаосу, який управляється. Саме ця теорія лежить в основі всіх їхніх операцій і сценаріїв. Сценарій має початкову точку, певні цільові аудиторії і кінцевий результат — посіяний хаос. Коли зараз на окупованих територіях Донбасу провести вибори і визнати їх легітимними - це й буде омріяний Путіним хаос в Україні. Мета Кремля буде досягнута, недаремно всі російські ЗМІ нині тріумфують після погодження горезвісної формули. Тому ні в якому разі не можна допустити здійснення такого задуму Путіна, бо він на мінському «налигачі» може затягти нашу націю під дурного хату. Так і державу втратити можна.

«Політичне аматорство в цьому питанні неприпустиме», - так висловився позавчора відомий політичний експерт Віталій Портніков. Для того, щоб протистояти у цій гібридній війні, необхідно відбудувати телевізійну інфраструктуру — а це вежі, передавачі, які розташовані на лінії розмежування, щоб мовити в тому числі на території, які є окупованими. Звичайно ж, це підтримка громадських проєктів, створення відповідного контенту, суспільних проєктів, які стосуються освіти щодо медіа-грамотності, щодо того, якою є реальна правда. Нам, звісно, потрібен мир, але ж не ціною капітуляції. З народом не треба гратися в надважливих державних питаннях, а необхідно дослухатися до нього, для того й існує референдум. Усілякі прямі перемовини з Москвою – а вони у Мінську саме такими і є – ведуть лише до утворення нового СРСР. Такий аналітичний висновок давно зробив Павло Штепа у відомій книзі «Українець і москвин». Домовленості про тимчасове розведення військ, на думку воїнів ЗСУ, є лише черговим способом збереження окупації Донбасу Росією і спробою Кремля позбутися санкцій за агресію.

Солдати і населення проти!

Населений пункт Золоте-4 можуть зробити наступним за Станицею Луганською місцем, де українські війська мають бути відведені на два кілометри дзеркально з російськими окупантами за умови цілковитої тиші. Але її на цій ділянці фронту не існує, йдеться в свіжому сюжеті ТСН.19:30. Десятки кілометрів окопів, тонни деревини й тисячі кубів викопаної землі – тільки на одній ділянці ймовірного розведення військ. І все це, ймовірно, військовим доведеться залишити і відійти.

- Є десь півтора куба на одну людину. Окопи, траншеї робимо, щоб було де заховатися у разі обстрілу. Якби була команда йти вперед, то, я думаю, копали би під землею, - каже військовослужбовець ЗСУ Іван Ярошенко.

Для чого ж тоді і для кого складовані дрова, утеплені блін-дажі? Ми вже готові до зими. Почищена зброя, набиті «ріжки» – вояки запевняють, що готові до запеклих боїв і просування вперед.

- А до відведення ми зовсім не готові - ми проти, і місцеві жителі проти. Це не вихід, тут розведення не має бути. Як тільки ми відійдемо – вони зайдуть на наші позиції. Це вже було, і це знову повториться, - переконаний військовослужбовець ЗСУ Ігор Бурхан.

На передовій 23-річний Ігор воює вже четвертий рік. Спочатку служив у морській піхоті, зараз у піхоті звичайній. «Ворогу вірити - себе не поважати», - вважає він, бо не раз відчував на собі, як окупанти безліч разів порушували перемир'я. Він у живі очі бачив, скільки побратимів полягло за ці квадратні метри української землі, перетвореної окупантами на «сіру» зону.

- Останнім часом з їхнього боку це стрілкотня, переважно. Крупного немає, але з РПГ, буває, прилітає, закидають нам прямо на позиції, - каже Ігор Бурхан.

Наразі у командуванні запевняють, що поки над головами наших бійців свистять кулі й довкола вибухають міни, розведення не буде. «Це не просто відведення має бути, а дзеркальне відведення військ – лише за цієї умови сторони можуть розійтися. Як ми бачимо, збільшується кількість обстрілів, ворог не дотримується мінських угод, - пояснює начальник прес-групи ОТУ «Північ» Володимир Фітьо.

За спинами наших бійців Золоте-4, і якщо доведеться відійти навіть на кілометр назад, частина житлової території опиниться у сірій зоні. Максим жив у 5-поверхівці прямо на лінії фронту. Його та ще 15 сімей через небезпеку відселили в березні. Відтоді чоловік чекає вороття до будинку. «Бажано, щоби повідводили, а головне – щоби не стріляли, ні та сторона, ні ця», - каже місцевий житель. За кілометр від лінії фронту в Золотому працюють кілька магазинів, пошта й сільрада. Український прапор тут цінують і поважають. І можна зрозуміти їхні побоювання. Оксана Петрівна, приватний підприємець, за директора і за продавця у маленькій крамниці. Зізнається: якщо українські військові звідси підуть - піде і вона. «Я просиділа тут п'ять років, навіть коли були сильні бойові дії - не виїздила. Ми знали, що захищені», - каже Оксана Давискиба. Люди бояться говорити на камеру, бо бандитський «руський мір» зовсім поруч.

Але місцеві майже одностайні: українським військам не можна відходити, адже під жорна ворожих агентів умить потраплять усі патріотично налаштовані селяни. «Нас просто виріжуть», - небезпідставно побоюється одна з місцевих мешканок. Більшості тікати абсолютно немає куди. Що буде з шахтами, які тут ще потроху функціонують, не зрозуміло. Так само неясно, що робити школярам, які тільки-но почали говорити українською. Яким чином, хотілося б запитати, місцеві мешканці будуть захищені?! Дехто навіть пропонує перенести офіс президента в Золоте.

Наш новий гарант на посаді лише чотири місяці, а країну вже лихоманить від його слів і дій з новою силою. Невже попередження напередодні минулих президентських виборів української інтелігенції, що «Зеленський спалить і себе, і державу» справдиться?! Як Глава держави і Верховний Головнокомандувач він має усвідомлювати, що його позиція у питанні припинення російської агресії повинна бути твердою і державницькою, вона не може ігнорувати колосальну ціну, сплачену українською нацією за свою незалежність. Президент має розуміти, що українці віками боролися і нині борються за можливість самим порядкувати на своїй, Богом даній землі. В українсько-московських відносинах це черговий, енний військовий конфлікт, основою якого є віковічна спроба Московії знищити Україну як незалежну державу. Тому варто глибоко проаналізувати все, що було і є на переговорах у Мінську.

Ще два місяці тому Леонід Кравчук в інтерв'ю виданню Lenta.UA заявив, що «для Росії мінський формат став ширмою, що дозволяє знущатися над будь-якими ініціативами української сторони». При цьому перший президент нагадав, що раніше він вже неодноразово пропонував перейти до будапештського формату для вирішення проблеми Донбасу. Тому той факт, що В. Зеленський ще сподівається на мінський формат у плані вирішення проблеми Донбасу, викликає велику тривогу. Перший президент нагадав, що раніше він вже неодноразово пропонував відмовитися від такого варіанту - перейти до будапештського формату. Експерти давно говорять про цей альтернативний варіант.

Можна і просто розширити мінський формат, підключивши до процесу Великобританію й Сполучені Штати. Треба твердо наполягати на цьому. В даному випадку необхідно вирішити відразу кілька завдань. Перше полягає в розширенні формату переговорів. Друга задача – заміна відповідальних представників. У екс-президента Леоніда Кучми, потрібно визнати, ніяких державних повноважень наразі немає. А відомий своєю твердою державницькою позицією Роман Безсмертний несподівано виведений з переговорної групи В. Зеленським.

Та громадські протести можуть допомогти президенту Зеленському під час переговорів у нормандському форматі. Так вважає експерт Олексій Гарань, про що він повідомив «Українській правді». Адже той факт, що активна українська громадськість не згідна на капітуляцію у російсько–українській війні - і це може призвести до нового протистояння та політичної дестабілізації в країні - примусить рахуватися всі сторони переговірників.

Зрозуміло, що за великим рахунком і Франція, і Німеччина прагнуть хутчіше закрити «українське питання» на будь–яких умовах. Їм кортить торгувати з Росією, зняти санкції та відновити економічні зв'язки. Скоро, 14 жовтня, відбудеться День захисника України, під час якого військові, волонтери і всі патріоти України збираються ще раз попередити владу про неприпустимість порушення «червоних ліній». Не дослухатися до їхніх вимог неприпустимо і небезпечно, тому що Україна - понад усе! Зберегти її державність є надважливим завданням сучасності.

«Продаж землі гірше війни і стихійного лиха»

Акція протесту

Григорій ДАВИДЕНКО

Продовження. Початок стор. 1

ТАКІ ДУМКИ дійсно стовідсотково правдиві, як кажуть на Полтавщині. Тож донести їх до вух тих, хто за правом чи з примхи долі тримає сьогодні в руці владу в Україні – святий обов'язок. Тим паче в ситуації, коли ворог топче українську землю і намагається диктувати нам, у який спосіб проводити під його кованим чоботом вибори - за чужоземною штайнмайєрівською формулою, явно з кремлівським корінням.

- Для усталеного сільського ритму життя такий турбулентний поспіх із продажем землі – це вже набияка загроза, - наголошує фермер Олексій Цокалов з Бобринецького району Кропивницької області. – Існує величезна загроза втрати землі і перспектив на гідне життя. Особливо, коли на цей ринок зайдуть іноземці, можливо навіть росіяни. За що гинуть наші хлопці на фронті? Потрібно обговорити, яку модель села ми хочемо бачити? На Заході це сімейна ферма, так прописано в їхньому законодавстві. А у нас пропонують, що всі землі такої області, як Кропивницька, можуть мати у власності шестеро громадян! А що буде з селами? У селі Олексіївка є продавець землі. Але немає родини в Олексіївці, яка могла б купити цю землю! Тож буде порушений земельний баланс, власниками олексіївської ріллі стануть не місцеві жителі! А ми опинимося в резерваціях, куди завозитимуть хліб і воду… Подумаймо, чи надовго вистачить тих грошей від продажу паю? Ну купить людина китайський мопед, поїздить на ньому з місяць, та й годі. Ось цьому плакату зі словами Тараса Шевченка з «Розритої могили» вже десять років, але й досі їх не чують наші поводирі!

Справді, до якого таємничого берега веде українців сучасна парламентська монобільшість разом із її урядом? Цього не знає ніхто, можливо, навіть і вона сама. Землячка Олексія Цокалова, дружина Героя Небесної сотні Віктора Чміленка Людмила гаряче підтримує земляка:

- Фермерам колись дали неугіддя, але вони піднялися, село бринить. Тепер зайдуть холдинги, тицьнуть щось, і все. Потрібен Державний Земельний банк, щоб він міг купити землю в бажаючих. Інакше не стане села і держави, не буде майбутнього для дітей.

- В Україні аграрні технології тепер не гірші за канадські, - доповнює колегу і землячку Павло Олексійович, - але Гройсман їздив до Польщі, домовлявся про створення умов нашим заробітчанам. Та ти вдома їм умови створи, тоді ніде не їхатимуть! Нас тепер «кидають» на продажі урожаю, бо їм треба на купівлю землі кошти акумулювати. У своєму господарстві я поставив пекарню, хліб пенсіонерам, що десятки років гибіли в колгоспах, продавали по 50 копійок. Як налетіли податківці, поліція, - де ти взявся, конкурент? Довелося все закрити. Над старими в нас просто глумляться, хто трудився у колгоспі. У моєї мами стаж 42 роки, пенсія - 1 600 гривень… Мінімальну пенсію з 1 грудня планують підняти на 74 гривні, а максимальну – на 740! Та це ж свавілля і нарута, має бути навпаки! На кордонах держави нафтові та газові компанії вже зосередили кошти для купівлі ріллі. Нам треба думати не про її продаж, а про дотування тваринництва, тоді за два-три роки торгуватимемо молочкою краще за Білорусь. А відкритий продаж землі гірше війни і стихійного лиха, разом узятих. Бо це мине, а землю не повернеш ніколи.

«Боротьба буде серйозною і тривалою»

Такі ж потужні слова несприйняття несподіваного курсу нової влади на швидкий ринок земель лунали і з трибуни біля Верховної Ради. Промовці дякували фермерам за приїзд на мітинг до Києва, щоб гуртом протверезити гарячі голови свіжоспечених парламентарів. Патріарх української політики Степан Хмара наголосив:

- До влади в Україні прийшли непрофесійні, непатріотичні люди без моралі, які хочуть перетворити землю на платіжний засіб МВФ. Є тисячі засобів, як обійти продаж земель лише українцям. Земля є особливим, специфічним ресурсом нації, котрий має служити їй вічно! Без української землі не буде Української держави, тож необхідно скасувати законопроект № 2178 про обіг земель як шкідливий! Але все ще попереду, боротьба за право української нації на свою землю буде серйозною і тривалою.

Про власні родючі землі як вічний ресурс життя українського народу говорив і голова Аграрного союзу Геннадій Новіков. На його думку, земля не може бути товаром, оскільки її створили не люди. Це жива природа, котру треба передати, більш родючою, майбутнім поколінням. А транснаціональні корпорації з їхніми неймовірними фінансовими можливостями є прямою загрозою суверенітету України, тому зміни до законів про обіг земель має розглядати Комітет з національної безпеки, оборони та розвідки Верховної Ради. На цих загрозах українській нації акцентував увагу присутніх і президент АФЗУ Микола Стрижак, бо узаконення продажу ріллі буде великим гріхом проти українського народу. Він навів аналогію щодо подібності ситуації, описаної Олександром Довженком у відомій повісті «Україна в огні» про Другу світову війну, коли два тоталітарні режими нещадно шматували наші землі і українську людність, з сьогоднішніми надзвичайними реаліями. Коли великі світові «тигри» вже змагаються за власний клин українських чорноземів. А ще було нагадано, що Ізраїль свого часу землю для своєї держави не завойовував – він її купив!

Вкрай емоційною була і промова Юлії Тимошенко, керівника «Батьківщини». На жаль, спектр окреслених нею сучасних загроз українській нації цілком реальний:

- Доброго ринку української землі не може бути, варіації можливі лише за мірою згубності. Обіцяне фермерам першочергове право конкурувати у купівлі вітчизняної ріллі за допомогою державних дотацій – то черговий обман. Ті, хто має мільярдні статки, завжди дадуть на 100 доларів більше. Це буде продаж території України! Завдяки вашому спротиву, діям наших депутатів законопроєкт про зміни до законів про обіг земель сьогодні не розглядатиметься. Їх опрацьовуватимуть на засіданні Комітету аграрної політики 11 жовтня. Сьогодні вже 11 обласних рад, 17 міських та безліч райрад України вимагають зняти цей шкідливий законопроект з порядку денного. Ніхто, крім нас, українську землю від ворогів не захистить! Закритий продаж землі можливий лише за результатами всеукраїнського референдуму.

Цікаві думки щодо подолання загрози обезземлення висловив і очільник «Свободи» Олег Тягнибок. Він пригадав досвід Литви, котра дозволила продаж ріллі лише литовцям. Та через кілька років майже все опинилося в іноземних руках! Іще необхідно гуртом тиснути на депутатів-мажоритарників, щоб «земля горіла» в них під ногами по всій Україні, коли думатимуть про зелену кнопку продажу землі. Варто проводити масові скоординовані дії впливу на них виборців. А єдиний депутат від націоналістів Оксана Савчук розповіла про нелегкі парламентські будні в умовах монобільшості:

- Доводиться «вигризати» право голосу в залі. Щойно кажу «слугам народу» - ходімо зі мною, подивіться людям на площі в очі! Спитайте, чого вони хочуть, від народу не можна сховатися ніде. А вони мені відказують «не було такої команди!» В Івано-Франківську на сесії облради проголосували проти продажу землі. Земля – це добре майбутнє України, без неї ми нічого не варті в цьому світі!

Ще були виступи політиків, фермерів з Харківщини і Львівщини, Хмельниччини і Черкащини, Херсонщини і Вінничини, Чернівецької області. Особливу увагу привернула промова фермера Дмитра Козацького з Донеччини:

- Велике спасибі воїнам АТО, які захищають нас на передовій від російського фашизму! Подивімося на Прибалтику – вони прохають не повторити їхні помилки. У них виросло покоління, генетично налаштоване працювати на землі, а її немає! Хлопці зі «слуг», якщо ви робите реформи заради нас, приходьте, поговоримо про майбутнє. Та невже ніхто з правлячої більшості до нас не вийде?

«Слуг» до людей на площу кликали і чимало депутатів, та їх і трактором годі було витягти на білий світ - сиднем сиділи за близькою стіною ВР. Наприкінці на мітингу ухвалили вимоги до Верховної Ради – заборонити безвідповідальний ринок землі! Було оголошено про створення страйкового комітету, пролунали заклики до більш потужних дій спротиву загрозі безземельного кріпацтва на селі.

Тваринники теж проти «дикого» ринку землі

Того ж 3 жовтня гостре обговорення недоліків земельної реформи, запропонованої урядом О. Гончарука, відбулося в рамках «круглого столу», ініційованого Асоціацією тваринників України та дрібних виробників – власників земельних паїв. У заході взяли участь експерти галузі та науковці, представники аграрних асоціацій та об'єднань, сільськогосподарських підприємств і сімейних ферм, котрі наголосили на необхідності підтримки дрібних землевласників. Наприкінці заходу голова Асоціації тваринників України Ірина Паламар зачитала резолюцію про антинародність пропонованих змін, де:

- не забезпечений переважний доступ громадян України до купівлі сільськогосподарських земель та, передусім, тих фізичних осіб, які займаються сільським господарством;

- представлена модель обігу сільськогосподарських земель не спрямована на розвиток фермерства, малого та середнього сільгоспвиробництва в Україні;

- законопроект дозволяє іноземцям через юридичну особу, зареєстровану в Україні, купувати землі сільгосппризначення;

- законопроект дозволяє концентрацію в руках невеликої кількості осіб, наприклад, агрохолдингів, більшої частини сільськогосподарської землі;

- проект не передбачає суворого державного контролю за обігом земель в Україні та містить багато інших недоліків;

- законопроект не передбачає поетапного впровадження ринку землі сільгосппризначення, що не дозволяє мінімізувати можливі ризики.

Резолюція тваринників та власників паїв направлена Президенту України В. Зеленському. Пора б почути…

На знімках: **моменти мітингу під стінами ВР 3 жовтня ц. р.; плакат зі злободенними словами Т. Шевченка тримають фермери Бобринецького району Кропивниччини Людмила Чміленко та Олексій Цокалов з побратимами.**

Фото автора.

! Землі ціни скласти не можна. Від неї життя, радість, добробут. Із землею не можна порівнять навіть найбільші скарби

Олександр Бузницький, видатний аграрій

ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

Фантазії про козацько-куркульську республіку

Незважаючи на те, що вільного часу у Президента Асоціації фермерів та приватних землевласників України Миколи Стрижака практично немає, бо його хочуть бачити на всіх телевізійних каналах і на всіх публічних заходах, присвячених реформуванню земельного обігу, вже стає доброю традицією наша щотижнева бесіда, в якій немає табуйованих тем. Ось і тепер: щойно Президент трохи перепочив після тривожних ефірів, як йому доводиться експромтом відповідати на запитання, котрі варто було б поставити урядовцям Олексію Гончаруку та Тимофію Милованову.

Кор.: *Миколо Івановичу! Ви краще за будь-кого знаєте, що єдине джерело доходу на селі це – земля. Наскільки цей дохід реальний? Чи можуть дрібні фермери та особисті селянські господарства обернути його на користь конкретної сільської громади?*

М.С.: Уявімо ситуацію, що на території сільської ради, де розпайовано майже 2000 га землі, 500 га обробляється дрібними фермерами та ОСГ. Якщо вони будуть дотримуватися правильної технології вирощування, скажімо, зернових, жнивуватимуть організовано і без зайвих втрат, а вирощене збіжжя не скинуть поспіхом заіжджим зернотрейдерам, а трішечки потримають до вигіднішої ціни, можуть отримати в середньому з 1 га землі чистого прибутку 8000 грн., і ця сума – далеко не межа. Зробіть нескладний розрахунок, і переконаєтеся, що до сільської громади зайдуть кошти в сумі 4 мільйони гривень. Покажіть мені хоч одну європейську державу, здатну дотувати сільську громаду чисельністю 150 осіб такими траншами!

Кор.: *Наразі бачимо в уряді нові обличчя і сподіваємося на інноваційні реформи, особливо в аграрному секторі. Чи виправдані такі сподівання?*

М.С.: Не хочеться знову говорити про вантаж старих проблем, залишених новому уряду попередниками. Але вони таки є, і з цим потрібно рахуватися і урядовцям, і суспільству. Тим більше, що нових ідей поки що не видно. Навряд чи можна вважати інновацією земельну реформу, за основу котрої намагаються видати скасування мораторію на продаж землі. Навіть термінологію трохи причесали, щоб виглядало пристойніше: вже не про купівлю-продаж мова йде, а про обіг землі, та й узагалі, не варто, мовляв, говорити про запровадження якогось нового ринку землі, а лише про «детінізацію» існуючого. Так, прийнято, стверджує міністр розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства України Тимофій Милованов. Тому на особливі інновації розраховувати не варто. Хоч зліва направо розкидай карти, хоч у зворотному напрямку, їх у колоді однаково буде фіксоване число. Так само й з новими ідеями.

Кор.: *В одному з недавніх телевізійних шоу вже згаданий Тимофій Милованов вимовив досить-таки сакраментальну фразу: «Ми прагнемо збудувати козацько-куркульську державу». Звичайно, це сказано для красного словця, але хочеться запитати пана міністра: що конкретно планує робити його міністерство, щоб започаткувати майбутніх куркулів, тобто знайти для підтримки дрібних фермерів і приватних землевласників кошти, яких у проекті Бюджету-2020 досі не видно?*

М.С.: Дійсно, у проекті бюджету для нас – зеро. Тому про куркульську республіку можна лише фантазувати. Як тільки матиму нагоду, запитаю у міністра про це, а ще хочу поставити й додаткове запитання: чи розраховувати фермерам та власникам ОСГ на державну підтримку в 2020 році? Тобто, на компенсацію відсоткової ставки при кредитуванні селян в комерційних банках, часткову компенсацію вартості сільгосптехніки та обладнання українського виробництва, відшкодування коштів при купівлі племінних тварин, компенсацію вартості реконструкції й будівництва тваринницьких ферм, компенсацію вартості придбання вітчизняного посівного матеріалу та саджанців, підтримку створення та розвитку сільськогосподарської кооперації тощо.

Приватні господарі цікавляться також: чи буде передбачена для них, як тепер, державна допомога за утримання молодняка великої рогатої худоби до 1-річного віку і в якому розмірі? Та й власники земельних паїв, які повірили в державну підтримку й легалізувалися як сімейні фермери, недомінно запитають: чи буде працювати програма фінансової підтримки сімейних фермерських господарств через механізм доплати на користь застрахованих осіб – членів/ сімейного фермерського господарства – єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, яка була передбачена на 10 років?

І ще одне важливе запитання: а що робити господарствам, які повірили у відшкодування відсоткової ставки державою та взяли кредити на 3 – 5 років (на сьогодні це в середньому 24 – 25% річних). Хто їм тепер компенсує ці відсотки? Хто відповість у випадку їх банкрутства?

Тож, слухаючи бадьорі запевнення урядовців, що малим фермерам і приватним землевласникам не варто журитися, про них подбають, їх підтримають, я мушу згадати Станіславського з його знаменитим «не вірю!». Не буде в нас козацько-куркульської республіки, а буде латиноамериканська модель сировинної країни, де пануватимуть шість-сім великих агрохолдингів та агрокорпорацій, з прямим чи опосередкованим іноземним капіталом, а пересічні землероби залишатимуться у них наймитами.

Кор.: *Чому цілком, здавалося б, нормальні реформи у нас зазвичай або спотикаються, або гальмують? Чому ми завжди шукаємо манівців, коли дорога під ногами? Ну, не дав Бог нам Лінкольна, Черчіля, Де Голля, але ж ми не найдурніша нація?*

М.С.: Ні, ми розумні, але ментальність маємо дещо специфічну. Ми, українці, можемо інтенсивно об'єднуватися найчастіше за двох умов – у дуже великому щасті і в дуже великому горі. Дуже велике щастя ми відчували в період отримання незалежності, коли мільйони людей брали участь у масових заходах, тоді кожен був для кожного навіть більше, ніж брат. А дуже велике горе ми відчули, коли в 2014-му на нас напав агресор.

Крайні репери зрозумілі. Але що між ними, в проміжку між щастям і нещастям? А в ньому стоїть українець, який є одночасно господарником, куркулем, лідером і просто вільною людиною, яка ментально в буденності сама по собі. І тут починаються спекуляції на кшталт того, що ми інертні, нерішучі, заздрісні, байдужі один до одного, неграмотні чи навіть ледачі. Ні, ні і ще раз ні! Ми ГОСПОДАРНИКИ. Але ситуація нагадує риболовлю, коли нам надали вудку у вигляді земельних паїв, але не дали садка для зберігання спійманої риби. І виходить: на ліску, поплавка, гачка десь назбирали кошти, та й то не всі, з них ловити рибу навчилися тільки одиниці, але таки навчилися, а де зберігати здобич? Якщо продати рибу одразу після вилову, виходить дешево; якщо не продати – зіпсується, та й об'єднатися в кооператив – нажити ще більше проблем. А держава не збирається бути вічним поводирем: тобі створили умови, дали вудку – живи! А не вмієш – спускайся на дно і сиди там зі своїм песимізмом і своїм менталітетом.

Кор.: *Навколо нас можна без особливих старань знайти країни, які свого часу спокусилися легкими грошима і продали частину своїх земель. Серед них Болгарія, Латвія, навіть Польща. Зараз кусають лікті, а повернути втрачене не можуть. А великодержавна Росія взагалі примудрилася запустити на свій Схід китайців, і тепер там Росії менше, ніж на Курилах. Невже приклади цих держав нас нічому не вчать?*

М.С.: Зі студентських років пам'ятаю притчу, яку колись розповів наш професор: «Жили собі миші, а потім до них у поселення внадився кіт і почав їх винищувати. Зібрали вони Раду і вирішили, що уберегтися від котячих набігів можна простим способом: причепити до хвоста хижакові дзвіночок, щоб почути здаля його наближення і сховатися. Проголосували одностайно, і тільки потім одне мишеня запитало: «А хто причепить того дзвіночка?». Відповіді не було… Не знайшов я її і в проекті Державного Бюджету України на 2020 рік. А знайти, за активної участі керівництва уряду, конче потрібно, інакше всі розмови про розвиток середнього класу на селі будуть мильною бульбашкою.

Спілкувався Володимир ЯРОШЕНКО.

«ОСОБЛИВИЙ СТАТУС» ПАНСЬКОГО «КОРОЛІВСТВА»

А насправді глум над волевиявленням мешканців окремого взятого міста Новомосковська і Конституцією України загалом

Микола НЕЧИПОРЕНКО

Продовження. Початок стор. 1

ЩОБ ЗРОЗУМІТИ для початку, хто ж такий Літвіщенко, повідомимо таке: якщо враховувати перемогу на виборах 2015 року, він 6 (шість!) разів поспіль обирався у Новомосковську міським головою. Причому, останній раз й поготів наперекір не лише Нестеренку. На Дніпропетровщині його називали не інакше, як вічний мер. В області при незалежності ніхто з «градоначальників» поки що більше Літвіщенка так довго не користувався довір'ям виборців. Кажуть, наче це в першу чергу завдяки характеру Віктора Івановича. Гордий, знає собі ціну, а головне, що ні перед ким не гнеться і не кланяється. Затре принциповий і на своєму в будь-якій ситуації стоїть, чого б це йому не коштувало. Не боїться висловлювати власну думку навіть тоді, коли у вищого начальства вона інша. Отож не пристосовується і не піддакує там, де не згоден з «небожителями» області та й столиці також. А якщо треба відстоювати інтереси своїх виборців або захищати городян, Літвіщенко іде до кінця і ніщо та ніхто зупинити його не може.

На підтвердження цієї характеристики лиш три факти. Перший: кожного разу Віктор Іванович обирався як самовисуванець. Ні в якій партії тобто він не був. Його умовляли, його й заставляли та залякували то одні, що були якраз при владі, то інші, коли влада мінялася, а Літвіщенко не мінявся: мене обирає населення міста, казав, воно і є моєю партією, котра для мене над усе. Зрозуміло, що за другим, третім і так далі обранням Віктора Івановича мером йому в суперники навмисне висували доволі ніби гідних кандидатів, які наче мали взяти над ним гору. Але з цих «альтернатив» нічого не виходило: городяни вперто віддавали перевагу Літвіщенку. Тому нічого не залишалося, як тим, хто був при владі вище, змінюючи одні одних, миритися з норовливим і непокірним мером.

Щодо другого факту, то процитуємо інтерв'ю Віктора Івановича, яке він дав свого часу місцевому порталу 056-COM.UA. Отже читаємо: «Після того, як я закінчив середню школу, у мене, зізнаюся по секрету, була рекомендація і реальна можливість вступити в доволі престижне і знамените тоді Московське технічне училище імені Баумана. Але я сказав, що ні. Що я хочу будувати мости чи палаци, заводи або залізниці – і вступив до Дніпропетровського будівельного інституту. Закінчив його успішно, та щоб отримати червоний диплом, завадила одна четвірка. Мене покликали в деканат і сказали: «Віктор, перездай, і вся проблема – матимеш червоний диплом». Я відповів, що цього робити не буду. Навіщо? Має бути так, як сталося. Випадувати для себе якість вигоди не варто. Натомість попросився на будь-яку ударну, як тоді казали, будову. Потрапив спершу на будови Тюмені, а вже звідти перекочував на БАМ – чи хоч хтось нині пам'ятає спорудження Байкало-Амурської магістралі? На Дніпропетровщину повернувся у 1980 році, коли тут починали в обласному Дніпрі прокладати метрополітен. Більше того, якщо хочете знати, будувати починала дільниця, яку я й очолив у метробуді. Знаєте, працюючи там або там, всюди, куди вела доля, я найбільше не любив начальство, котре тоді сиділо у партійних органах та виконкомах місцевих рад. І раптом мене кличуть і кажуть, що «треба тобі йти в міськвиконком Новомосковська, бо тільки ти наведеш там порядок». Я подумав і вирішив, що може це шанс справді стати начальником іншої закваски – і дав згоду. А незабаром мене майже силоміць вперше й обрали головою міськради».

І третій факт викладемо тезу словами Літвіщенка з того ж його монологу. Але спочатку нагадаємо, що прославлений розвідник минулої війни і герой-рятівник у 1944 році від знищення польського міста Кракова майор Вихрь – Євген Березнюк – родом із Новомосковська. Він часто сюди приїздив, отож не міг не познайомитися з міським головою. І ось що з особливою гордістю якось розповідав Віктор Іванович: «Років сімнадцять тому, ще будучи живим, Євген Степанович надіслав мені несподівано суто приватного листа, рукописного і надісланого на мою домашню адресу. Хоч дивного в цьому, мабуть, нічого не було. Я з Березнюком близько запрителював перш за все в інтересах міста. Мені по кілька разів на рік доводилося їздити до Києва, вирішувати всілякі там питання, «вибивати» фонди, кошти і тому подібне. Євген Степанович не тільки частенько допомагав мені в тому чи іншому ділі, але й запрошував до себе додому. Ми багато спілкувалися, і я узнав його як жорстку й принципову людину, яка, як і я, не любила бюрократію, безвідповідальність, розхлябаність і особливо ставила бюрократів та пройдисвітів і шахраїв у владі. І от отримав я від Березнюка листа, який бережу до цих пір. Показував його дітям і онукам, покажу і правнукам. Майор Вихрь мені адресував фразу, якою я пишаюся і яка дуже дорога мене. Він написав: «Віктор Іванович, ви знаєте, як люто я не терплю перевертнів у владі, а от з Вами в розвідку пішов би».

Та настав момент, коли з цим підступно, якщо не підло не погодився не хтось інший, а призначений у тодішньому ще Дніпропетровську головою обласної державної адміністрації Олександр Вілкул. Є свідчення, до речі, що з подачі ніби згадуваного уже Вадима Нестеренка, котрий якийсь час виконував обов'язки заступника «губернатора» з питань агропромислового комплексу і розвитку сільських територій. Водночас його уже тоді називали агрофеодалом «усієї новомосковської землі». Але поки що річ навіть не в Нестеренку.

- У 2010 році відбувалися чергові вибори до місцевих рад, і я балотувався знову на посаду міського голови, - розповідав Віктор Літвіщенко. – Ясна річ, що самовисуванцем і позапартійним. Зрозумівши, що мої шанси напрочуд високі, Олександр Вілкул, який після приходу Президентом Віктора Януковича очолив у Дніпрі ОДА, викликав на «довірливу» бесіду тет-на-тет. Мета якої звелася до того, що я мушу вступати у Партію регіонів. Я навідріз відмовився. Одначе ще кілька разів кликали в обласний осередок регіоналів, як тільки не радили по-доброму послухатися мудрої поради, та я не настільки «пнучкий», як це вони від мене, виявляється, чекали. Розтлумачили це як неначе я дуже небезпечний противник їхнього режиму, і щоб уже й тоді не допустити мене у крісло мера, нічого розумнішого не вигадали, як сфальсифікувати і порушити проти мене кримінальну справу. Більше того, ще й надовго вибили мене з сідла, негайно запроторивши у слідчий ізолятор. Цинізм полягав ще і в тому, що напередодні тоді ще голова обладрати та батько Олександра Вілкула Юрій Вілкул листівкою і букетом троянд привітав з днем народження мою дружину, а назавтра його син Олександр Юр'євич фактично нацькував на мене слідство. За фактом ніби ну дуже сумнівних, як на погляд заявників незаконних рішень міськради, які я підписував згідно зі своїми посадовими обов'язками – і не більше.

Так, неабиякі випробування дійсно непостуливий та не «пнучкий» мер міста Новомосковська мав один раз пережити ще раніше. Адже слідство та суди тривали два роки і тільки у 2012-му припинилися як безпідставні. Та щоб не повертався Літвіщенко назад у роботу, знайшли нову зачіпку. На цей раз неначе «безвідмовну». Дочка Віктора Івановича сама по собі незалежно займалася підприємницькою діяльністю – була співвласницею павільйону-магазину з продажу зелених насаджень. Мала вона таке захоплення. Якщо не пристрасть. І раптом друга теж співвласниця, котра «знайшла порозуміння» з головним на той час санітарним лікарем міста, поскаржилася, наче працює в парі з дочкою мера… під тиском останнього. На яких підставах вона таке заявила, ніколизися невідомим, однак слідство і суди, уявіть собі, знову тривали два роки. Аж поки майже наприкінці 2014-го прокуратура Дніпропетровської області, яка з одного боку й ініціювала дане провадження, з другого - ні сло - ні впало… порадувала Літвіщенка «приємною новиною». Повідомивши йому врешті-решт, що «через відсутність складу злочину» кримінальна справа – виявляється! - навіть… «не була включена до Єдиного реєстру досудових розслідувань». Але що ж тоді відбувалося знову два роки поспіль? – на це запитання Віктору Івановичу так чітко та ясно і не відповіли. А навіщо? Завдання, отримане від тутешніх лідерів Партії регіонів, виконали – практично усю каденцію Літвіщенко перебував у «становищі поза грою». Себто поза «великою політикою місцевого значення».

Більше того, вважали, що справу зроблено на відмінно. У тому розумінні, що «впертого вічного мера назовсім списано в архів». Все одно, що викинули «на смітник місцевої історії». Його, мовляв, і забули у місті, і скомпрометовано настільки, що тепер вороття назад у чоловіка немає. Тому коли уже й при владі Блоку Петра Порошенка у 2015 році мали відбутися вибори в органи місцевого самоврядування і Віктор Літвіщенко знов самовисуванцем запропонував свою кандидатуру в міські голови Новомосковська, швидше його намір сприйняли тут зі співчуттям, а то й злорадством. Нехай тепер, мовляв, спробує позбутися бруду, наклепів, поговорів і ярликів, навішених на нього! Дзуськи! Відмитися не вдасться, бо «і поїзд уже далеко заїхав, то свою пісню йому вдруге співати марно». І справді проблематично виглядали шанси Віктора Івановича вшосте «дивитися одне і те саме кіно». Цим радше намагалися заспокоїти самі себе на по дворах і де міг, зустрічатися та вести мову з городянами. Оце і все, на що отримав змогу, аби ще й після тривалого «відлучення» поборотися за крісло мера. Тільки от тепер з пісні слів не викинути: в підсумку на подив багатьох і ніби як на зло чи в піку Нестеренку перемогу здобув Літвіщенко. Здавалося, все, правда взяла гору. 26 жовтня 2015 року уже о четвертій годині ранку весь Новомосковськ гудів, мов збудження бджолиний вулик, новиною про обрання «наперекір усім негідникам» Віктора Івановича. Стверджують, що ще ніколи раніше на віку нинішніх тут жителів так миттю не поширювалася жодна «чутка». Облетіла місто, як вихор.

Одначе вже через день Новомосковськ немов з-за рогу огріли чимось важким. Або як пишуть слідчі правоохоронних органів – «тупим предметом». З одного боку, проти Літвіщенка поновили кримінальне провадження за тими ж фактами, за якими давним-давно припинили, а з другого - через обласний Апеляційний суд домоглися рішення про необхідність перерахувати голоси аж на п'яти ніби спірних виборчих дільницях. Забігаючи наперед, скажемо, що перерахунок лише підтвердив і на них перевагу Віктора Літвіщенка. Але тоді сталося щось з-поза меж здорового глузду і вимог чинного законодавства: не стали чекати перерахунку, а на суд стосовно поновленого провадження навіть прокурори не з'являлися, які його поновили. Зате тим часом аж бігом, майже спотикаючись і підтюпцем зібрали обраних депутатів за мурами, нагадаємо, хлібозаводу, куди Віктора Івановича елементарно не пустили «мов зайвого». І тишком-нишком обрали двох заступників міського голови і секретарем міської ради Сергія Горошка – людину, яка для міста досі була як, даруйте, прищий кобилі хвіст.

Зрештою, розповідав згодом В. Літвіщенко, дивуватися не доводиться: під проводом нардепа Нестеренка у 2015 році міська виборча комісія «зуміла» усіма неправдами протягти в Новомосковську міськраду коло завгодно, тільки не відомих городян. Половина обраних виявилися навіть не жителями міста. Інша половина хоч і з числа його мешканців, одначе з числа тих мешканців, які працювали в аграрних підприємствах Новомосковського району, «курирує» котрі якраз Вадим Григорович.

В. Літвіщенко.

Далі знову наведемо дослівно монолог Літвіщенка, записаний свого часу порталом «Антикор»: «На так званій першій сесії новообраної ради настільки відверто поглумилися над Законом про місцеве самоуправління, що вірити в це навіть ніби неможливо. Стосовно організаційних питань Закон передбачає, що кандидатури на посаду секретаря міської ради, заступників її голови, також персональний та кількісний склад членів міськвиконкому на затвердження депутатами вносить міський голова після того, як прийме присягу. Але мені ж прийняти присягу не дали, все одно що свавільно й силоміць не дозволили чи заборонили, а мої функції фактично самочинно перебрав на себе не хто інший, як нардеп Вадим Нестеренко. З його ж бо подачі секретарем міськради обрали Сергія Горошка, якого тут же, не відходячи, образно кажучи, від «каси»-міського бюджету, призначили на невизначений строк виконувати обов'язки міського голови».

Усвідомлюючи, що скоєне беззаконня, неприховане, коли на те пішло, ігнорування основ демократії та волевиявлення виборців Новомосковська дуже вже вразило, якщо хтось, звичайно, захоче вникнути, Вадим Григорович почав енергійно «вживати упереджувальних заходів» і на державному рівні. Першим ділом подає ніби як депутатський запит, а насправді пише наклеп чи як мінімум донос на Літвіщенка в Службу безпеки України, адресуючи це своє послання на ім'я тодішнього її керівника пана Грицака. З обуренням написав про те, що (цитуємо дослівно) «у Новомосковську сталася неочікувана, на жаль, ситуація: новообраним мером виявився колишній очільник міста Віктор Літвіщенко». Одначе в чому ж його гріх, якщо справді вже п'ять разів до цього обирався міським головою? Уявіть собі, Нестеренко дуже сумнівається, що він патріот України. Оскільки народився і виріс на Донеччині, де, як відомо, нині і терористів вистачає, і зрадників. А Віктор Іванович, до речі, школу там закінчив з одною-єдиною четвіркою в атестаті – з… української мови.

Втім, ці підозри Вадима Григоровича, як неважко й було передбачити, СБУ розвіяло, як димову завісу. Нічого, мовляв, подібного, уродження Донбасу Літвіщенка ні в яких антиукраїнських настроях не запідозрили. І що ви думаєте – нардеп «заспокоївся» і прикусив свого язика? Ні, він знаходить у спільники собі ще 16 народних депутатів-колег і подає разом з ними в апарат управління Верховної Ради законопроект про проведення 29 травня 2016 року повторних виборів мера окремого взятого міста Новомосковська. Але на яких підставах?– запитаєте ви. У законопроекті було чітко і ясно чорним по білому написано, наче «В. І. Літвіщенко, котрий переміг на виборах, відмовився приступати до виконання своїх обов'язків». Нахабніші брехні важко, мабуть, придумати було, а зважитися на неї тим паче. І зауважте, що не сором'ячись, не боючись наслідків, оскільки і апарат Верховної Ради, і Центральна виборча комісія не могли не забажати з'ясувати, чи справді впосте обраний мером Літвіщенко поручкував назад? А з'ясували, що, навпаки, це його не допускають до крісла мера. Отож «ініціативі» Нестеренка ходу не дали.

Ясна річ, що після цього необхідно було негайно скликати надзвичайну сесію міської ради і приводити Віктора Івановича до присяги. Одначе і на цей раз Вадим Нестеренко зі своїм оточенням, а радше зі своїми прихвостнями не складає зброї: група депутатів міської ради, причому переважно з числа тих, з ким особисто Літвіщенко ще не був і знайомий, ні з того і ні з сього подають у місцевий суд позов, вимагає Віктор Іванович привселюдно їх образив і принизив – обізвав, коротше, поганими словами. Наче вони не заслуговували їх! Але ж Літвіщенко насправді і не виголошував вголос стосовно них тих слів, яких вони дійсно були варті. Аргумент і доказ цьому? Усі судові інстанції одна за одною дружно «дані позовні вимоги відхилили» - чого ще треба?!

А доводиться тепер говорити про владу, яка правила під орудою Петра Порошенка. І до якої належав народний депутат - і регіонал, і потім член БПП – Вадим Нестеренко. Зрозуміло, що Віктор Літвіщенко не сидів, склавши руки. Він також стукався у всі суди порізно і разом, аби змусити Новомосковську міську виборчу комісію привести його до присяги міського голови. Як гадаєте, скільки з листопада 2015 року і до недавніх пір відбулося судових засідань за скаргами та поданнями Віктора Івановича? Ви не повірите – більше трьох сотень. А скільки звернень написав він в обласну державну адміністрацію і Адміністрацію Президента Петра Порошенка, Верховну Раду і Генпрокуратуру України, Центральну виборчу комісію, в усі порізно та оптом антикорупційні служби і органи, цього Літвіщенко уникає й говорити. Бо соромно за усі наші ланки влади, котрі так і не спромоглися поставити, як-то кажуть, на місце горе-нардепа Нестеренка. Чотири роки поспіль його «забаганка» брала гору, і ніхто в Україні не зміг зупинити це злочинне й брутальне топтання по Конституції йому - собі любимому! - на догоду. Особливо враховуючи, що домагався правди не лише Літвіщенко – до судів апелювали і городяни та окремо громадські організації міста. Також влаштовувалися мітинги і збори протестів виборців загалом і за окремими місцями їх проживання. Скликалося навіть віче жителів Новомосковська. Вимога, ясна річ, була єдина і геть справедлива – допустити обраного мера виконувати йому його обов'язки. Де там, нічого не допомогло!

І тільки треба було на зміну порошенківській прийти новій владі «слуг народу», щоб по суті за принципом краще пізно, ніж ніколи дати можливість Віктору Літвіщенку головувати у місті. Але в даному випадку, як на нас, пізно – не значить, що краще. Уже сьогодні ясно, що безпрецедентне розкрадання міського бюджету, про що не раз писали і били на сполох тутешні редакції та електронні ЗМІ, дійсно мали місце. І в масштабах, схоже, навіть більших, ніж про це повідомляли. Сьогодні у місті питають, «а хто ж буде крайнім»? Бо бюджетними коштами діючі нині міські депутати на чолі з «самовисуванцем» на чолі ради Сергієм Горішком фактично і не розпоряджалися. «Жодної копійки не витрачалося» - вгадаєте, без кого? Отож!

Та й загалом ситуація у Новомосковську зараз патова – набагато гірша, ніж в інших містах області. Більше того, Новомосковськ явно втратив недавні певні свої лідерські позиції. Якщо раніше, коли ним правив мер Літвіщенко і закривалися цехи тутешнього трубного заводу та інші підприємства, як ніде тут активно підтримувався малий та середній бізнес і щороку створювалося по кілька тисяч нових робочих місць. Нині ж нічого подібного на противагу згортанню «великої промисловості» не здійснюється…

Коротше, нині куди не кинь, всюди клин, який «іншим клином ну ніяк не вибивається», як з сумом констатують городяни. А ще вони докидають, що «довгождане повернення у владу Віктора Літвіщенка замало». Залишається відкритим чи не головне: а хто ж відповість за злочинне, безпрецедентне і нечувано нахабне свавілля та самочинство, скоєне в окремо взятому, виходить, панському королівстві земельного агрофеодала? Без таких же наслідків, коли ніхто тут не сяде спершу на лаву підсудних, а потім не пересяде і на нарі в буцегарнях, у Новомосковську запізнілу перемогу народного волевиявлення повною мірою вважати не схильні. І не будуть. Уже хоч би тому, що згідно з Конституцією України єдиним джерелом влади у нас є народ.

! Я єсть народ, якого Правди сила ніким звойована ще не була *Павло Тичина*

ГАЗЕТА АСОЦІАЦІЇ ФЕРМЕРІВ ТА ПРИВАТНИХ ЗЕМЕЛЬВЛАСНИКІВ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ
ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

Нардепи ухвалили законопроект для боротьби з рейдерством

Законопроект №1056-1, який передбачає боротьбу з рейдерством, у другому читанні схвалили нардепи в четвер, 3 жовтня.

За відповідний документ проголосували 284 нардепи.

Документом усуваються основні юридичні прогалини, які створюють проблеми власникам нерухомості та бізнесу.

Законопроект передбачає наступні основні положення:

- припинення діяльності акредитованих суб'єктів;
- введення обов'язковості нотаріального посвідчення договорів про відчуження корпоративних прав;
- запровадження принципу одночасності вчинення нотаріальної дії і державної реєстрації прав;
- підвищення відповідальності за порушення відповідних реєстраційних процедур.

Кожному – по два га

Усі громадяни України мають право на безкоштовну землю – кожен може отримати до двох гектарів під ведення так званого особистого сільського господарства.

Так як же отримати ділянку?

Відразу варто відзначити, що оформити у власність не можна земельний пай. «Право на пай мали працівники сільськогосподарських підприємств, куди передали землі, а також працівники соціальної сфери. Вони отримували сертифікат, а вже по ньому виділяли землі. Нерозпайованими в нашій країні залишилися лічені підприємства», – зазначає президент асоціації «Земельний союз України» Андрій Кошиль. Але, відповідно до статей 116, 118 і 121 Закону про приватизацію, кожен громадянин України має право на ділянку до двох гектарів під особисте господарство. Ця земля може бути виділена в будь-якому населеному пункті або за межами міської межі.

Землями за межами населених пунктів розпоряджається Держгеокадастр, у населених пунктах – місцеві органи влади.

Потрібно звернутися в місцевий орган виконавчої влади, написати відповідну заяву, і її зобов›язані розглянути, виділивши вам землю. Платити за це не потрібно, Але є підстава для відмови - відсутність вільної землі у віданні місцевої громади.

Причому, на відміну від сільськогосподарського паю, земля під особисте присадибне господарство і зараз не підпадає під мораторій. Тобто, її можна продавати навіть не чекаючи відкриття ринку. «Можна продавати, дарувати, обмінювати, здавати в оренду, тобто, здійснювати ті ж дії, що і, наприклад, з квартирою», - зазначив Кошиль.

Податкова інформує

Терміни оприлюднення на офіційному вебпорталі ДПС інформації про нормативну грошову оцінку земельних ділянок

Головне управління ДПС у Дніпропетровській області інформує, що рішення рад щодо нормативної грошової оцінки земельних ділянок офіційно оприлюднюється відповідним органом місцевого самоврядування до 15 липня року, що передує бюджетному періоду, в якому планується застосування нормативної грошової оцінки земель або змін (плановий період). В іншому разі норми відповідних рішень застосовуються не раніше початку бюджетного періоду, що настає за плановим періодом.

Норми визначені п. 271.2 ст. 271 Податкового кодексу України (далі – ПКУ).

Підпунктом 12.3.3 п. 12.3 ст. 12 ПКУ встановлено, що орган місцевого самоврядування у десятиденний строк з дня затвердження технічної документації з нормативної грошової оцінки земель направляє в електронній формі до контролюючого органу інформацію про нормативну грошову оцінку земель.

Контролюючі органи не пізніше 10 липня поточного року складають зведену інформацію про нормативну грошову оцінку земель.

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну податкову та митну політику, не пізніше 15 липня поточного року оприлюднює на своєму офіційному вебсайті зведену інформацію про проведену нормативну грошову оцінку земель.

Інформацію про нормативну грошову оцінку земель розміщено на офіційному вебпорталі Державної податкової служби України за посиланням: Головна/Довідники/Інформація про нормативну грошову оцінку земель (за даними офіційного вебсайту Держгеокадастру) (https://tax.gov.ua/dovidniki--reestri--perelik/dovidniki-/325490.htm).

Увага: на офіційному вебпорталі ДПС розміщено зведену інформацію щодо проведення нормативної грошової оцінки земель, а не по кожній земельній ділянці. Дані про нормативну грошову оцінку окремої земельної ділянки оформляються як витяг з технічної документації з нормативної грошової оцінки земель на підставі якого обчислюється сума земельного податку або орендної плати.

Формування витягів з технічної документації про нормативну грошову оцінку земельних ділянок здійснюється територіальними органами Державної служби України з питань геодезії, картографії та кадастру.

Кримінальна відповідальність, що передбачена для неповнолітніх

Мій неповнолітній племінник, вчинив крадіжку, він жалкує про скоєне, але злочин є злочин і кримінальна справа вже відкрита. Підкажіть, будь ласка, яка кримінальна відповідальність передбачена для неповнолітніх?
Людмила Бевз.

Треба знати

З ЯКОГО ВІКУ особи підлягають кримінальній відповідальності?

Кримінальній відповідальності підлягають особи, яким до вчинення злочину виповнилося 16 років. Однак, за вчинення окремих видів злочинів до кримінальної відповідальності притягуються неповнолітні особи у віці від 14 до 16 років.

Які види покарань застосовуються до неповнолітньої особи?

До неповнолітніх, визнаних винними у вчиненні злочину, судом можуть бути застосовані такі основні види покарань як штраф, громадські роботи, виправні роботи, арешт або позбавлення волі. Крім того, до неповнолітніх можуть бути застосовані додаткові покарання у вигляді штрафу та позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю.

У чому полягають особливості кримінальної відповідальності неповнолітніх?

Для неповнолітніх передбачені особливі, менш суворі, більш гуманні умови кримінальної відповідальності та покарання, порівняно з дорослими злочинцями, а саме:

· за певних умов допускається можливість звільнення неповнолітнього від кримінальної відповідальності із застосуванням до нього примусових заходів виховного характеру;
· скорочено види покарань та обмежено строки встановлених покарань;
· передбачено більш м'які вимоги (умови) для звільнення від кримінального покарання;
· зменшено строки після спливу яких до неповнолітнього можливе застосування умовно-дострокового звільнення, а також строки погашення і зняття судимості.

Які особливості при призначенні покарання?

Суд, окрім того, що враховує ступінь тяжкості вчиненого злочину, особу винного та обставини, що пом'якшують та обтяжують покарання, також враховує умови його життя та виховання, вплив дорослих, рівень розвитку та інші особливості особи неповнолітнього.

Також неповнолітній вік особи, сам по собі, є обставиною, що пом'якшує покарання. Вона обов'язково має враховуватись при призначенні покарання незалежно від того, чи досяг підсудний на час розгляду справи повноліття.

Чи може бути неповнолітній звільнений від відбування кримінального покарання?

Так, українське законодавство передбачає таку можливість, але за певних умов. По-перше, неповнолітня особа може бути звільнена від покарання з випробуванням. Проте, таке звільнення є можливим, якщо особу засудили до арешту чи позбавлення волі. Іспитовий строк встановлюється тривалістю від 1 до 2 років. По-друге, неповнолітнього може бути звільнено від покарання із застосуванням примусових заходів виховного характеру. Якщо неповнолітній вчинив злочин невеликої або середньої тяжкості, його може бути звільнено. Проте, має бути визнано, що внаслідок щирого каяття та подальшої бездоганної поведінки він, на момент постановлення вироку, не потребує застосування покарання.

У цьому разі суд застосовує примусові заходи виховного характеру:

· застереження;
· обмеження дозвілля і встановлення особливих вимог до поведінки неповнолітнього;
· передача неповнолітнього під нагляд батьків чи осіб, які їх заміняють, чи під нагляд педагогічного або трудового колективу за його згодою, а також окремих громадян на їхнє прохання;
· покладення на неповнолітнього, який досяг 15-ти річного віку і має майно, кошти або заробіток, обов'язку відшкодувати заподіяні майнові збитки;
· направлення неповнолітнього до спеціальної навчально-виховної установи для дітей і підлітків до його виправлення, але на строк, що не перевищує 3 років.

Але варто пам'ятати, у разі ухилення неповнолітнього, що вчинив злочин, від застосування до нього примусових заходів виховного характеру ці заходи скасовуються, і він притягується до кримінальної відповідальності.

У яких випадках неповнолітню особу можуть засудити до позбавлення волі?

Позбавлення волі на певний строк є найсуворішим покаранням і може застосовуватися за:

· вчинений повторно злочин невеликої тяжкості - на строк не більше 1 року 6 місяців;
· злочин середньої тяжкості - на строк не більше 4 років;
· тяжкий злочин - на строк не більше 7 років;
· особливо тяжкий злочин - на строк не більше 10 років;
· особливо тяжкий злочин, поєднаний з умисним позбавленням життя людини, - на строк до 15 років.

За яких умов неповнолітні можуть звільнятися від кримінальної відповідальності?

До неповнолітнього можуть бути застосовані загальні види звільнення від кримінальної відповідальності:

· у зв'язку з дійовим каяттям;
· у зв'язку примирення винного з потерпілим;
· у зв'язку з передачею винного на поруки;
· у зв'язку із зміною обстановки.

Також до неповнолітнього може бути застосовано умовно-дострокове звільнення від відбування покарання. Проте, останній вид застосовується тільки до тих, кого було засуджено до позбавлення волі.

Міністерство юстиції є координатором усіх напрямів роботи, пов'язаної з реформуванням сфери правосуддя для дітей в Україні. Так, в Україні впроваджена Національна стратегія реформування правосуддя для дітей на період до 2023 року в межах якої нами розроблено законопроект «Про правосуддя, дружнє до дитини» та стартував проект «Від мрії до дії», мета якого – профілактика правопорушень серед неповнолітніх. Додатково Мін'юст спільно з Генпрокуратурою запустили пілотний проект «Програма відновлення для неповнолітніх, які є підозрюваними у вчиненні злочину» на базі системи надання БПД у Донецькій, Одеській, Львівській, Луганській, Миколаївській та Харківській областях. Ключові умови застосування Програми – додаткові заходи, які допоможуть неповнолітньому будувати соціальні зв'язки, знайти нове захоплення та змінити свою поведінку. Для цього залучаються спеціалізовані установи та психологи, які мають досвід ресоціалізації дітей. Далі, за результатами Програми відновлення, якщо неповнолітній відшкодує шкоду і примириться з потерпілим, кримінальне провадження закривається. При цьому неповнолітній пройде програми ресоціалізації.

І, насамкінець додамо, за статистикою Генпрокуратури, у 70% випадках неповнолітній правопорушник, який потрапив за грати на строк більше одного року, потрапляє у в'язницю повторно. Тож, відновне правосуддя дає шанс повернутися до нормального життя.

З інформацією ресурсу «Протокол».

Шановні читачі! Редакція не надає юридичні консультації по телефону. Надсилайте свої запитання поштою або на електронну адресу газети.

Так завжди говорила моя покійна бабуся, коли випадало дощове літо. А на грибах вона, слід віддати належне, зналася краще від деяких дипломованих ботаніків. Пригадую своє босоноге дитинство й бабусині завдання: збігати за печерицями для того найсмачнішого борщу, котрий вона варила. Звичайно, я брав кошика й вистрибом біг до недалекого лугу, де на мене вже чекали печериці – молоденькі, тугі, білі, запашні. Я збирав їх швидко і вправно, потім допомагав бабусі обдирати з грибів шкірку і різати їх на невеликі шматочки, котрі смажилися на пательні і клалися в майбутній борщ. А мені – за труди – діставалася ложка отієї засмажки. Нічого добрішого в житті не куштував!

На порі, на часі

Дощ іде – гриби будуть!

Бабусина наука

Коли ж бабуся сама йшла по гриби, вона інколи брала мене з собою, принагідно навчаючи орієнтуватися в лісі, знаходити та розпізнавати гриби. Слід зазначити, що старенька мала досить прудкі, як для свого віку, ноги, тому кілометри долала енергійно і ніколи печерицями не обмежувалася – кошик майже щоразу наповнювався винятково якісними грибами. За її класифікацією, до їстівних грибів мали відноситися лише "справжні", тобто білі, червоноголовці (підосичники), бабки (підберезники), а також ті печериці, котрі росли на нашому лузі. Всі вони повинні бути молоденькими і не червивими. Восени наша родина під керівництвом бабусі збирала й заготовляла опеньки. Всі інші гриби вважалися неїстівними, ми їх не збирали й не їли. Можливо, така класифікація може декому здатися примітивною, але зате її послідовники ніколи не труїлися грибами.

Мабуть, не буде зайвим нагадати читачам основні ознаки найпоширеніших у наших широтах їстівних грибів:

Білий гриб зустрічається в хвойних, березових та змішаних лісах. Він вважається найціннішим за смаковими й споживчими якостями. У молодих екземплярів шапочка зверху майже біла, згодом вона стає блідо-жовтою, а в зрілому віці – жовто-бурою або брунатною. Нижня частина шапочки біла, а в "дорослого" гриба – жовта із зеленуватим відтінком. Ніжка туга, міцна, ближче до кореня потовщена, має зазвичай білий колір з легенькою коричневою сіткою. М'якоть гриба біла, на зрізі чи розломі кольору не змінює. Білі гриби придатні для всіх видів переробки (соління, кулінарної обробки у свіжому вигляді, консервування, маринування, сушіння).

Підосичник зазвичай зростає в осикових молодих лісах. У молодих грибів шапочка рожева, у зрілих вона має буро-червоний колір. Нижня поверхня шапочки біла, а у зрілих грибів – сірувата. Ніжка пряма, висока, білого кольору з темними цятками. Всередині гриб білий, але на зрізі спочатку синіє, а потім набуває фіолетово-чорного кольору. Підосичник використовують, як кулінарну сировину, в свіжому вигляді, а також (винятково молоді гриби) – для консервування й маринування, а також для соління й сушіння.

Підберезник – чи не найпоширеніший гриб наших змішаних лісів, але переважно він "оселяється" там, де ростуть молоді берізки. У молодих грибів шапочка світло-бура, згодом вона трохи темнішає, іноді набуваючи брунатно-сірого кольору. Ніжка тонка, але досить міцна, вкрита вузенькими сірими цятками. Підберезник придатний передусім для сушіння, молоді міцні гриби також можна солити й маринувати.

Маслюк віддає перевагу молодим хвойним лісам. Його шапочка вкрита жовтуватою чи червонуватою плівкою, котра легко знімається. М'якоть і ніжка гриба світло-жовті, на зламі чи зрізі її колір не змінюється. Маслюки використовують у свіжому вигляді для приготування різноманітних страв, а найменші екземпляри зазвичай маринують чи солять, попередньо знявши з них плівку. До речі, остання операція повинна виконуватися з деякими застереженнями. Так, посуд із грибами, призначеними для чищення, в жодному разі не можна наливати холодною водою – маслюки перетворяться на своєрідні кулі, і втримати їх у руках стане непросто. Натомість плівка легко відділятиметься, якщо молоді маслюки трохи ошпарити гарячим окропом.

Опеньки частіше зустрічаються в змішаних лісах, де є багато старих дерев та їхніх пеньків. Шапочка опенька спочатку випукла, в центрі вкрита дрібненьким мохом світло-брунатного або жовтого кольору. Ніжка довга, тонка, трохи зігнута, буро-жовтого кольору. М'якоть гриба має світложовтий колір. На межі ніжки й шапочки опеньок має білу плівку, котра у зрілого гриба розривається, а потім усихає. Опеньки придатні для соління, маринування, консервування, сушіння та кулінарної обробки у свіжому вигляді.

Окремо хочу зазначити, що навіть у перелічених їстівних грибів є небезпечні "двійники", знайомство з котрими може стати фатальним.

Ознаки отруєння

Як зазначають медики, отруєння грибами переважно бувають випадковими (потерпілі впевнені, що вживали їстівні гриби), здебільшого мають «сімейний характер»: до лікарні потрапляють відразу кілька членів родини, які скуштували токсичного продукту. Симптоми отруєння грибами можуть мати різну природу: одні виявляються через короткий проміжок часу після їжі, інші (найбільш небезпечні!) – через декілька годин або навіть днів. Скажімо, при отруєнні мухомором перші ознаки з'являться через 30 хвилин – 2 години, при отруєнні блідою поганкою – через 6-20 годин, а при отруєнні павутинником оранжево-червоним – через 3-14 днів! Токсикологи нагадують, що найнебезпечнішим грибом, який росте в Україні, вважається бліда поганка – при отруєнні її токсинами у 99 випадках зі 100 може настати смерть. При вживанні в їжу поганки чи її різновидів страждають насамперед печінка і нирки, епітелій кишечника та центральна нервова система, тоді як інші гриби спричиняють здебільшого розлади роботи шлунково-кишкового тракту.

Такі симптоми отруєння, як галюцинації, розлад або втрата свідомості, порушення дихання та серцевої діяльності, настають через одну-дві години після вживання червоних мухоморів, волоконниць, отруйні речовини котрих вражають нервову систему. Людина захлинатиметься від нападів сміху і потерпатиме від галюцинацій. Може навіть знепритомніти. Якщо постраждалому не надати медичну допомогу в перші години, то врятувати його життя буде складно.

У будь-якому разі, якщо після грибної трапези в людей з'являються біль і різі в шлунку, нудота, блювота, діарея, слабкість, запаморочення, порушення кровообігу або стан одурманення, треба негайно промити шлунок неконцентрованим (слабким) розчином кухонної солі, випити кілька упаковок активованого вугілля й обов'язково, незважаючи на тимчасове полегшення стану, звернутися по медичну допомогу до найближчої лікувальної установи.

Застереження фахівців

Лікарі-токсикологи й фахівці МНС України нагадують: для того, щоб уникнути отруєння дикорослими грибами, слід дотримуватися таких правил:

▲ По можливості відмовитися від споживання дикорослих грибів, як від продукту взагалі. Штучно вирощені печериці та гливи, які продаються в магазинах, безпечні для здоров'я людей, тому при споживанні такого продукту отруєння вам не загрожує.

▲ ***Не купувати гриби на стихійних ринках чи на узбіччях автомобільних доріг; набагато безпечніше робити це на стаціонарних ринках, де всі продукти проходять відповідний лабораторний контроль.***

▲ ***Ніколи не збирати грибів, котрі вам невідомі.***

▲ ***Не брати до кошика пластинчастих грибів будь-якого кольору, схожих на шампіньйони.***

▲ ***Не збирати старих грибів.***

▲ ***Не вживати сирих грибів, навіть якщо вони їстівні.***

▲ ***Перед приготуванням страв гриби добре промити і обов'язково відварити у підсоленій воді протягом 10-15 хвилин, а перед сушінням – обтерти вологою тканиною.***

▲ Страви з грибів зберігати лише на холоді в емальованому посуді, але не більше ніж 24 години. «Залежалі» гриби треба викинути – вони також можуть стати причиною отруєння.

У жодному разі не давати гриби дітям – адже при однаковій кількості спожитих грибів у дитини на одиницю маси тіла припадає більш висока концентрація токсину, ніж у дорослого, внаслідок цього при отруєнні цілих родин у дорослих більше шансів вижити. Тому дітям до восьми років гриби категорично протипоказані. Фахівці не рекомендують вживати гриби також вагітним жінкам і матерям, які годують дітей груддю.

ВІД РЕДАКЦІЇ

Надворі – осінь. За статистикою, саме на цю пору року зазвичай припадає найбільше випадків отруєння грибами. Будьте уважні та обережні!

Підготував до друку Володимир ЯРОШЕНКО.

Звички, які ми помилково вважаємо корисними

Існує чимало правил, які ми дотримуємося або намагаємося дотримуватися, щоб підтримувати здоров'я або схуднути. Однак деякі з них на перевірку виявляються марними або навіть шкідливими для організму. Дізнайтеся більше про звички, які варто переглянути, щоб вирішити, чи дійсно вони вам потрібні.

П'ємо воду з лимоном, щоб схуднути

Прискорення метаболізму і спалювання жиру — ці властивості приписуються воді зі шматочком лимона, яку варто випивати щоранку і бажано протягом дня. Але гастроентерологи кажуть про те, що з лимоном або без, вода залишається водою, тобто напоєм без калорій. Спалювати і метаболізувати нічого. Є можливість витратити небагато калорій, якщо вода буде прохолодною, проте це ніяк не залежить від того, чи буде в ній лимон чи ні.

Вода дає необхідне зволоження, щоб наші органи працювали нормально. Об'єктивний фактор «схуднення»: регулярне споживання води сприяє наповненню шлунка, а значить, ваш мозок перестає думати про їжу, але сам лимон чарівним чином не спалює жир.

Виключаємо глютен, тому що «це шкідливо»

Розмови про шкідливий вплив глютену на організм пов'язані із захворюванням під назвою «целіакія». Це абсолютна непереносність глютену, і страждає цим захворюванням близько 1% всіх жителів Землі. Існує також стан, при якому глютен може негативно впливати на організм — це алергія, яку він може спровокувати, як і будь-який інший харчовий білок. І ще один стан, який зазначають лікарі, — це чутливість до глютену, коли, вживаючи його, людина постійно відчуває біль в області кишківника, страждає від здуття, схильна до головних болів і болів у суглобах.

Негативний вплив глютену на здорових людей не доведено, до того ж лікарі відзначають, що, крім глютену, люди часто відмовляються від цільнозернової їжі, яка необхідна організму, якщо немає протипоказань. Лікарі пов'язують зменшення загальної тривалості життя зокрема і через нестачу потрібної кількості цільнозернових продуктів у раціоні.

Уникаємо жирів заради стрункості

Жир в продуктах підсвідомо сприймається як щось погане. Але відмова від продуктів з нормальною жирністю може послужити погану службу. Так, насичені жири і трансжири, варто виключити з раціону — майонез, кондитерські вироби, маргарин та інші подібні продукти, які не принесуть клітинам нічого хорошого. Але і мононенасичені, і поліненасичені жири потрібно обов'язково включати в раціон: це сир, горіхи, жирна риба, рослинні олії, молочна продукція.

Відомо, що дієта з низьким вмістом жирів і присутність в раціоні знежирених продуктів уповільнюють метаболізм. І роблячи вибір на користь того чи іншого продукту, потрібно звертати увагу не на його жирність, а на калорійність та кількість з'їденого.

Використовуємо цукрозамінники

При вживанні цукрозамінників організм втрачає запаси аденозинтрифосфорної кислоти — основного джерела енергії. Концентрація глюкози в клітинах знижується, адже зазвичай організм поповнює її запаси саме цукровмісними продуктами і самим цукром. Цей дефіцит призводить до зниження синтезу важливих речовин, які необхідні для правильної роботи головного мозку і центральної нервової системи людини.

Замінюємо кокосовою олією інші олії

Вчені кажуть, що корисність кокосової олії залежить від того, що саме ви замінюєте в раціоні. Якщо мова йде про вершкове масло, то кокосова олія може володіти нейтральним ефектом або незначно знижувати рівень поганого холестерину. Якщо ж ним замінити всі рослинні олії в раціоні, то рівень поганого холестерину відчутно зросте. Тобто корисність кокосової олії дуже перебільшена, а низькі показники серцево-судинних захворювань у країнах, де кокосова олія природно поширена, можуть залежати і від інших факторів — способу життя, вітамінів, екології.

Обласна щотижнева газета
«ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я»
Свідоцтво про реєстрацію ДП 2161-899Р від 23.02.2017 р.
ЗАСНОВНИК ТА ВИДАВЕЦЬ
ТОВ «Редакція газети «Фермер Придніпров'я»
Голова редакційної ради
Анатолій ГАЙВОРОНСЬКИЙ
Головний редактор Лариса ШАРА

49000, м. Дніпро, вул. Воскресенська, 41, оф.109
786-02-21, 098-183-00-18, 050-968-64-84
e-mail:farmer.gazeta@gmail.com
www.farmer.dp.ua
www.facebook.com/farmer.dp.ua
Друк ТОВ «Видавничий дім «Кераміст»
69057, м. Запоріжжя, вул. Сєдова, 16
Обсяг 2 друк. арк. Друк офсетний.
Зам. № 1983936. Тираж.

Редакція не завжди поділяє точку зору авторів публікацій.
Гонорар сплачується тільки за замовлені матеріали.
Під цим знаком матеріал опубліковано на комерційній основі.
Відповідальність за зміст реклами несуть рекламодавці.
Посилання при передруку на «Фермер Придніпров'я» обов'язкове.
Газета за посиланням використовує повідомлення інформаційних порталів.
Оформлення передплати та доставку газети здійснює Дніпропетровська філія ПАТ «Укрпошта».
Передплатний індекс 60092

Вирощування саджанців

Бізнес на вирощуванні та реалізації саджанців дерев часто переростає зі звичайного хобі у досить прибуткову справу. У більшості своїй тут не потрібно якихось надзвичайно великих вкладень та найму великого штату співробітників. Організувати невеликий розплідник можна в умовах особистого підсобного господарства або навіть дачі. Успішність же бізнесу багато в чому залежить від досвіду організатора і його любові до власної справи.

Огляд та перспективи

Почати бізнес на саджанцях можна і без вкладень. Наприклад, вирощувати кущові рослини – агрус, малину, смородину. Дані рослини досить невибагливі, не вимагають підвищеної уваги та легко розмножуються. Проте серйозних грошових коштів на кущових рослинах заробити не вдасться. Скоріше це буде схоже на домашнє хобі чи як додаткове джерело доходу. Не більше.

Інша справа – створення повноцінного розплідника з вирощування саджанців плодових дерев. Насамперед – яблунь, груш, вишень та сливи. Плодові дерева цінуються набагато вище, однак для їх вирощування потрібен певний досвід і мінімальний стартовий капітал.

Вирощування саджанців плодових культур вимагає досвіду, знань і великої кількості часу, адже реалізацію саджанців можна починати тільки з другого року від посіву. Ще більшого часу вимагають саджанці декоративних дерев. Найбільш популярними вважаються дерева з сімейства соснових. Це ялина, сосна або кедр. Вирощуванням таких саджанців в основному займаються великі господарства з постійним оборотом земель в 3-6 років і площами в кілька, а то й кілька десятків гектар.

Справа в тому, що для того щоб виростити такі дерева потрібно затратити набагато більше часу і сил. Однак і попит на них останнім часом тільки збільшується.

Організація садового розплідника

Перед тим, як розпочинати вкладати кошти та створювати садовий розплідник, слід провести консультації у фахівців, наприклад місцевих агрономів. Слід дізнатися, які сорти рослин найбільш комфортно себе почувають в даному кліматі і на цьому ґрунті.

Розплідник, що буде приносити дохід щорічно, повинен мати декілька майданчиків під різні культури і роки висадки, бути обладнаний теплицями. При цьому його площа повинна бути не менше 1,5 – 2 гектара. Також тут повинен бути організований безперебійний доступ до води для поливу.

Для обробки ґрунту навколо саджанців необхідне обладнання, наприклад мотокультиватор і триммер.

Технологія вирощування саджанців

Найбільш поширеними і затребуваними залишаються звичні всім яблуні, груші, вишні та інші. Саджанці цих культур прищеплюють.

З пророщеного насіння спочатку проростають дички, вони виступають в якості підщеп.

Перед прищепленням таких рослин має пройти два роки. Наприклад, яблуня. Її зріле насіння збирають, просушують, вже восени або навесні його можна висаджувати в підготовлений ґрунт.

Для висаджування насіння у весняний період, на зиму його необхідно помістити в ящик з тирсою. Ящик близько тижня повинен знаходитись при температурі від 0 до 5 градусів тепла, потім тирсу поливають, і ящик можна прибирати на зберігання в приміщення з температурою близькою до нуля, наприклад підвал. Ранньою весною насіння дістають і висаджують в землю.

Після появи сходів, молоді рослини підживлюють і поливають. Для саджанців оптимальним буде відстань в один метр один від одного.

З настанням осінніх холодів, вже підрослі саджанці знову підгодовують і утеплюють тирсою на зиму. Низькі температури не повинні зашкодити ще не зміцнілій, молодій корі.

Вирощування саджанців плодових культур вимагає досвіду, знань і великої кількості часу Вже на другий рік саджанці плодових дерев готові до прищеплення. При цьому верхня частина саджанця підрізується на висоті близько 5-7 сантиметрів від кореня, а на її місце поміщається прищеплювальний матеріал.

У цей час рослині потрібен особливий догляд. Прищеплену рослину потрібно оберігати від шкідників, і навіть від вітру. Якщо саджанці добре перенесли щеплення, зміцніли і підросли, то вже до осені їх можна виставляти на продаж.

Реалізація саджанців

Збут саджанців – ще одна не менш важлива складова бізнесу. Варіантів тут декілька.

Дуже добре, коли є можливість під'їзду до вашого розплідника та збут відбувається відразу невеликими партіями. При цьому рослини залишаються в землі до самого моменту їх продажу. При цьому рослини не хворіють, і виглядають набагато краще. Ну а не продалися в цей сезон, саджанці спокійно перезимують на своєму звичному місці. Однак це не завжди так. Готувати до продажу саджанців потрібно за 3-4 місяці наперед. Насамперед, слід приступити до пошуку точок збуту.

Можна пропонувати вирощені саджанці продавцям на ринках. Або дати оголошення в ЗМІ та оптові покупці самі вийдуть на вас. Рекомендується також дати оголошення в спеціалізовані журнали і садівничі товариства.

З розвитком інтернету деякі садівники бажають купувати саджанці не виходячи з дому. Тому не зайвим буде створити особисту сторінку в інтернеті та групи в соціальних мережах. Реєстрація та спілкування на спеціалізованих форумах садівників-любителів також дає непоганий результат. Як правило, на таких форумах є власні дошки оголошень, куди можна публікувати вашу інформацію абсолютно безкоштовно.

Для формування постійного клієнтського ринку, виготовіть візитні картки із зазначенням телефонів, електронної адреси, адреси сайту. Як бонус можна запропонувати безкоштовні консультації з суміжних питань. Це, звичайно, буде вимагати деяких додаткових вкладень і вашого особистого часу, але окупиться постійною клієнтською базою.

Потрібно бути добре підготовленим до частих питань, які можуть задавати садівники. У більшості випадків успіх продажів залежить від вашої обізнаності про ту чи іншу рослину. Як правильно приступити до посадки, які шкідники і хвороби можуть загрожувати рослині, як за ними доглядати і так далі. У такому випадку, ваша репутація згодом буде працювати на вас. І за рекомендацією задоволених клієнтів, потік нових покупців буде збільшуватися від сезону до сезону.

Скільки можна заробити?

Як би там не було, а справа може виявитися досить прибутковою. Це можна зрозуміти, вивчивши роздрібні ціни на саджанці і досить високий попит на них у «високий сезон» (весна і осінь). Так, ціна на яблуні та груші починається від 100 гривень (залежно від сорту), на абрикоси і черешню – від 150 гривень, сливу і вишню – від 50 гривень. Реалізуючи в середньому хоча б 20-30 одиниць на день, за два місяці з однієї точки можна виручити до 150 тис. гривень.

Але, як стверджують експерти, найбільший дохід можуть дати не плодові саджанці, а, все ж таки саджанці хвойних порід дерев – ялини, декоративної сосни та кедра. Так, ціна саджанця сосни звичайної починається від 200 гривень, гірської сосни у віці 3-4 років – від 400 гривень, кедра віком від 5 років – більше 1500 гривень!

Попит же на хвойні насадження досить високий серед приватних домоволодінь, особливо у «багатих» котеджних селищах

Зелень: кріп і петрушка

Бізнес на вирощуванні зелені вимагає від вас терпіння, турботи при низьких, якщо не сказати, що нульових початкових витрат. Зелень, таку як кріп і петрушка, можна вирощувати в будь-який час року, але більший прибуток ви зможете отримати, реалізуючи вирощену зелень у зимовий період.

КРІП І ПЕТРУШКА використовується для приготування салатів і додається як пряності в різноманітні страви.

Сам процес вирощування зелені досить простий, кріп і петрушка не вимагає якихось складних умов, все, що потрібно - вода, світло, яке дає тепло.

Що вимагає організація даного бізнесу

Приміщення, в якому ви будете вирощувати зелень. Для вирощування зелені в зимовий період відмінно підійде кімната в господарській будівлі, або всередині приватного будинку.

З обладнання вам будуть потрібні ящики для розсади, родюча земля та лампи денного світла. Придбання ламп денного світла і буде основними витратами.

Що стосується родючої землі, її можна накопати самостійно, змішуючи в рівних пропорціях землю і перегній, додаючи при цьому річковий пісок.

Ящики для вирощування так само можливо виготовити самостійно, з дерева або пластику, розмістивши їх на стелажах у своєму приміщенні.

Насіння кропу і петрушки можна придбати в будь-якому садівничому магазині і ціна його копійчана.

Процес вирощування кропу і петрушки

Процеси вирощування досить примітивні і відомі ще від наших предків.

Перше - замочуємо і пророщуємо насіння, хтось викладає насіння на серветки і періодично змочує водою, а також можна загорнути насіння у вологу ганчірочку і покласти на підвіконня, бо йому потрібен кисень, залишаємо насіння для проростання на три доби.

Друге наше завдання - підготувати місце для висадки насіння, тому наповнюємо наші ящики родючим грунтом висотою приблизно в 10-15 сантиметрів, попередньо розпушивши грунт. Так само під ящики рекомендується зробити піддони, які не будуть пропускати вологу на підлогу. Ось тепер вже можна садити пророщене насіння кропу і петрушки в заздалегідь підготовлений грунт, але не варто глибоко засаджувати насіння, досить просто увіткнути насіння на глибину трохи більше нігтя. Не забувайте так само дотримуватися відстані між рядами - сантиметрів 10-15.

Третє, після посадки зелені в ящики, над ними потрібно встановити лампи денного світла, які повинні працювати по 12 годин на добу.

Збирання врожаю відбувається після того, як наша зелень виростає до товарної величини - від 15-ти до 20-ти сантиметрів, витягайте рослини разом з корінням.

З одного квадратного метра можна зібрати приблизно один кілограм зелені, а вага одного пучка становить приблизно 50 грамів.

Реалізовувати свою продукцію ви можете через овочеві магазини, або пропонуючи свою натуральну продукцію в ресторани та кафе.

Пишіть:
49000, м. Дніпро,
вул. Воскресенська, 41, оф.109

Дзвоніть:
(056) 786-02-21,
098-183-00-18,
050-850-72-74

Передплатити «Фермер Придніпров'я» до кінця року можна у будь-якому поштовому відділенні області до 25 числа кожного місяця. Передплатний індекс 60092.

Наступний номер газети вийде 23 жовтня ц. р.